

РЕШЕНИЕ

№ 420

гр. Перник, 22.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Борислава П. Б.а-Здравкова

при участието на секретаря Цветелина Ч. Малинова
като разгледа докладваното от Борислава П. Б.а-Здравкова Гражданско дело
№ 20211720103982 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен от Г. Б. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, чрез адв. С.В., срещу М. АС. Й., ЕГН *****, и АЛ. Г. ЦВ., ЕГН *****, двамата с адрес: гр. *****, „****“ № 17, иск с правно основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД да бъде обявен за недействителен по отношение на ищеца договорът за дарение, сключен между М. АС. Й., като дарител, и АЛ. Г. ЦВ., като дарен, обективиран в Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 86, том I, рег. № 1894, дело № 80/2019 г., на нотариус *****, вписан в Служба по вписванията при РС-Перник с вх. рег. № 787, дв.вх.рег.№ 775 от 27.02.2019 г., акт № 139, т. 3, дело № 332/2019 г., на: ½ ид.ч. от поземлен имот с идентификатор № *** по КККР на гр. Перник, одобрени със Заповед № РД-18-91 от 13.10.2008 г. с площ от 340 кв.м., находящ се в землището на град *****, „****“ № 17, с трайно предназначение на територията: урбанизирана, с начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 м./, при граници /съседи/, поземлен имот с идентификатор № ***, поземлен имот с идентификатор № *****, поземлен имот с идентификатор № *****, поземлен имот с идентификатор № ***, с номер по предходен план 6064, квартал 25, парцел II, **заедно с целия ВТОРИ ЕТАЖ** и ½ ид.ч. от СУТЕРЕНА, от общите части на сградата и от правото на строеж на масивната жилищна сграда, състояща се от сутерен и два етажа – сграда с идентификатор № ***.1 със застроена площ 76 кв.м., брой етажи 2, с предназначение: жилищна сграда-еднофамилна, като сделката е извършена при запазено вещно право на ползване на Л.С.С., ЕГН *****, и на

дарителката М. АС. Й., ЕГН *****, и с условията АЛ. Г. ЦВ., ЕГН *****, да не прехвърля недвижимия имот, предмет на нотариалния акт, чрез каквато и да било правна сделка и да го обременява с тежести, без писменото съгласие с нотариално заверени подписи на майка си М. АС. Й., ЕГН *****, и сестра си Р.Г.Ц., ЕГН *****, докато са живи.

В исковата молба се излага, че с влязла в сила присъда по н.ч.х.д. № 959/2018 г. по описа на ПРС М. АС. Й. е осъдена да заплати на ищеца сумата 500,00 лв. – неимуществени вреди в резултат на престъпление по чл. 14/8, ал. 1, т. 1, вр. чл. 146, ал. 1 НК, ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на увреждането – 20.05.2018 г., до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 256,00 лв. – разноски в производството пред районния съд, и сумата 500,00 лв. – разноски пред въззивната инстанция. Твърди се, че след влизане в сила на присъдата -06.02.2019 г., длъжникът се е разпоредил с договор за дарение с притежавания недвижим имот, с което е намалил имуществото си. Сочи се, че същият знае за задължението си към ищеца, поради което знае и че извършеното дарение го уврежда. По изложените съображения моли за уважаване на предявения иск и присъждане на сторените разноски за производството.

В срока по чл. 131 ГПК **ответниците са депозирали писмен отговор** на исковата молба чрез адв. Р., в който излагат съображения за нередовност и недопустимост на исковата молба, евентуално – оспорват иска като неоснователен. Сочи се, че ищецът не е предприел действия по удовлетворяване на вземането си и тъй като окончателните решения не се връчват на страните, ответниците не са знаели за постановеното решение преди извършване на дарението. Твърди се, че ответникът А.Ц. не е знаел за дълга и че уврежда ищеца. Излагат се доводи, че обявяването на сделката за относително недействителна противоречи на добрите нрави, морала и справедливостта. Направено е изявление за прихващане на вземането на ищеца в общ размер на сумата 1256,00 лв. с вземането на М. АС. Й. за сумата 3500,00 лв. – обезщетение за неимуществени вреди вследствие неоснователно повдигнато обвинение в престъпление по чл. 130, ал. 1 НК – нанесена лека телесна повреда. Моли се за отхвърляне на предявения иск и присъждане на сторените разноски.

Съдът, след като прецени доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложеното за послужване НЧХД № 00959 по описа за 2018 г. на РС-Перник и ВНЧХД № 326 по описа за 2018 г. на ОС-Перник, се установява, че с Присъда № 645/23.10.2018 г. М. А. Й., ЕГН: *****, е призната за **невинна** в това, че на 20.05.2018г., около 9,15 часа, в гр. *****, на границата с имот на ул. „****“ ***, чрез блъскане на керемиди върху тъжителя Г. Б. Б., причинила на същия лека телесна повреда, изразяваща се в охлузни наранявания по задните повърхности на двете предмишници, довели до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, и на основание чл. 304 от НПК е оправдана по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК. Със същата присъда М. АС. Й. е призната за **виновна** в това, че на

20.05.2018г., около 9,15 часа, в гр. *** ул. „****“ ***, на границата с имот на ул. ****, публично е казала думи: „свиня“, „тъпанар“, „селяндур“, „простак“, унизителни за честта и достойнството на Г. Б. Б., в негово присъствие – престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1, вр. чл. 146, ал. 1 от НК, за което при условията и на основание чл. 78“а“, ал. 1 от Наказателния кодекс е освободена от наказателна отговорност като ѝ е наложено административно наказание „Глоба“, в размер 1000 /хиляда/ лева, **оправдана е по обвинението** в останалата част /да е изрекла думата „боклук“ по отношение на тъжителя/ **и е осъдена да заплати** на Г. Б. Б. **сумата от 700,00 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди /душевни страдания, притеснения, срам и унижение, накръняване на личното достойнство/ в резултат на престъплението по чл. 148, ал. 1, т. 1, вр. чл. 146, ал. 1 от НК, **ведно със** законната лихва върху посочената главница, считано от датата на увреждането - 20.05.2018г., до окончателното изплащане, като за разликата до пълния предявен размер на иска от 1500 лева, същият е отхвърлен като неоснователен и недоказан. Отхвърлен е изцяло като неоснователен и недоказан предявеният от Г. Б. Б. граждански иск срещу подсъдимата М. АС. Й. за сумата от 1000 /хиляда/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди /болки и страдания/, в резултат на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, ведно с претендираната законна лихва върху посочената главница, считано от датата на увреждането - 20.05.2018 г., до окончателното изплащане. С присъдата М. АС. Й. **е осъдена да заплати** на частният тъжител и граждански ищец **сумата от 512,00 лв.** за направени разноси в производството /в това число 12,00 лева държавна такса за образуване на производството и 500,00 лева за адвокатско възнаграждение/, а в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ПРС – сума, в размер на 50,00 лв., представляваща държавна такса в размер 4% върху уважения размер на гражданския иск /не по-малко от 50,00 лева/.

С Решение № 11/06.02.2019 г. по в.н.ч.х.д. № 326/2018 г. на ОС-Перник е изменена присъда № 645/23.10.2018 г. по н.ч.х.д. № 959/2018 г. по описа на РС-Перник в частта, с която М. АС. Й. е осъдена да заплати на Г. Б. Б. сумата 700,00 лв. – обезщетение за причинените неимуществени вреди в резултат на престъплението по чл. 148, ал. 1, т. 1, вр. чл. 146, ал. 1 НК като обезщетението е намалено **на 500,00 лв.**, и в частта, с която е осъдена да заплати на тъжителя сумата 512,00 лв. – разноси в производството като същите са намалени **на 256,00 лв.** Със същото решение Г. Б. Б. е осъден да заплати на М. АС. Й. сумата 250,00 лв. – разноси за производството по н.ч.х.д. № 959/2018 г. на РС-Перник. С решението М. АС. Й. е осъдена да заплати на Г. Б. Б. **сумата 500,00 лв.** – разноси пред въззивната инстанция и присъдата е потвърдена в останалата ѝ обжалвана част.

От приетия по делото Нотариален акт № 86, том I, рег. № 1894, дело № 80 от 27.02.2019 г. за дарение на недвижим имот се установява, че М. АС. Й. е дарила на сина си АЛ. Г. ЦВ. ½ ид.ч. от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор № *** по КKKP на гр. Перник, община Перник, утвърден със Заповед № РД-18-91 от 13.10.2008 г. с площ от 340 кв.м., находящ се в землището на град ***** „****“ № 17, с трайно предназначение на територията: урбанизирана, с начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 м./, при граници

/съседи/, поземлен имот с идентификатор № ***, поземлен имот с идентификатор № *****, поземлен имот с идентификатор № *****, поземлен имот с идентификатор № ***, с номер по предходен план 6064, квартал 25, парцел II, **заедно с целия** ВТОРИ ЕТАЖ и ½ ид.ч. от СУТЕРЕНА, от общите части на сградата и от правото на строеж на масивната жилищна сграда, състояща се от сутерен и два етажа – сграда с идентификатор № ***.1 със застроена площ 76 кв.м., брой етажи 2, с предназначение: жилищна сграда-еднофамилна, като сделката е извършена при запазено вещно право на ползване на Л.С.С., ЕГН *****, и на дарителката М. АС. Й., ЕГН *****, и с условията АЛ. Г. ЦВ., ЕГН *****, да не прехвърля недвижимия имот, предмет на нотариалния акт, чрез каквато и да било правна сделка и да го обременява с тежести, без писменото съгласие с нотариално заверени подписи на майка си М. АС. Й., ЕГН *****, и на сестра си Р.Г.Ц..а, ЕГН *****, докато са живи.

Така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 135 ЗЗД за прогласяване спрямо ищеца недействителността на договор за дарение на недвижим имот, обективиран в Нотариален акт № 86, том I, рег. № 1894, дело № 80 от 27.02.2019 г.

В тежест на ищеца по така предявения иск е да установи качеството си на **кредитор** на прехвърлителя по сделката, извършване от длъжника на **увреждащо** кредитора правно действие и **знание** у длъжника за увреждането.

В Решение № 639 от 6.10.2010 г. по гр. д. № 754/2009 г. на ВКС, IV г.о., е дадено задължително тълкувание на понятието „кредитор” по смисъла на чл. 135 ЗЗД, кога сделката е увреждаща кредитора и кои факти определят дали увреждащото действие е съзнавано от длъжника.

Съобразно изложеното в цитираното решение, кредитор по смисъла на чл. 135 ЗЗД е всяко лице, титуляр на парично или непарично вземане по отношение на ответника. Правото на кредитора да иска обявяването за недействителни спрямо него увреждащите го актове на длъжника е предпоставено от наличието на действително вземане, което може да не е изискуемо или ликвидно, като съдът не може да проверява съществува ли вземането, което легитимира ищеца като кредитор, освен ако вземането не е отречено с влязло в сила решение. В настоящия случай, с влязло в сила съдебно решение е установено наличието на вземане на ищеца спрямо ответника М. АС. Й. за сумата 500,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на престъплението по чл. 148, ал. 1, т. 1, вр. чл. 146, ал. 1 от НК, **ведно със** законната лихва върху посочената главница, считано от датата на увреждането - 20.05.2018г., до окончателното изплащане, както и сумата 756,00 лв. – разноси.

С оглед изложеното и предвид постановената по реда на чл. 290 ГПК задължителна за съдилищата съдебна практика /Решение 1520/04.12.2007г. по гр.д.№1179/2006г. на ВКС и др./, според която кредиторът има това качество от момента на възникване на облигационната връзка между страните, съдът намира, че ищецът **има качеството кредитор** на ответника М. АС. Й. от момента на извършване на деликта – 20.05.2018 г., което е

установено със сила на пресъдено нещо на 06.02.2019 г.

Съгласно задължителната съдебна практика /Решение №320/05.11.2013г. по гр.д. №1379/2012г. на ВКС и др./, **увреждане** е налице когато длъжникът се лишава от едно свое имущество, намалява го или по какъвто и да е начин затруднява удовлетворяването на кредитора. Като елемент от фактическия състав на иска, то предполага, че чрез извършеното правното действие, длъжникът създава или увеличава неплатежоспособността си. По делото е безспорно, че ответникът М. АС. Й. се е разпоредила в полза на АЛ. Г. ЦВ. с договор за дарение, обективиран в нотариален акт с ½ ид.ч. от поземлен имот с идентификатор № *** по КKKP на гр. Перник, целият втори етаж и ½ ид.ч. от сутерена. Съгласно Решение № 422/30.03.2000г. по гр.д. № 1469/1999г. на ВКС всяко отчуждаване на имот обективно води до намаляване имуществото на длъжника и с това затруднява изпълнението на задължението. Същевременно, дарението като безвъзмездно разпореждане обективно предполага намаление актива на длъжника, който актив би послужил за удовлетворяване на кредитора – взыскател при принудителното изпълнение. С оглед изложеното, съдът намира, че извършеното от длъжника разпоредително действие уврежда кредитора.

Длъжникът знае за увреждането, когато знае, че има кредитор и че действието му уврежда правата на кредитора. Когато увреждащото действие е безвъзмездно, правно ирелевантно е дали лицето, с което длъжникът е договарял е знаело за увреждането – в този случай е предпочетен интереса на кредитора, тъй като третото лице е получило имуществено благо от длъжника без насрещна престация. Тъй като знанието е субективен елемент, то подлежи на установяване чрез външно проявеното поведение на длъжника, обективирано в материалната действителност. В настоящия случай, ответникът М. АС. Й. е страна по облигационното правоотношение с ответника в качеството на извършител на увреждането, откъдето следва извод за знание у нея че ищецът е неин кредитор. Предвид обстоятелството, че дарението е безвъзмездна разпоредителна сделка и липсват на доказателства, че към момента на извършването му – 27.02.2019 г., длъжникът е разполагал с имущество, достатъчно за погасяване на задълженията към ищеца, съдът намира за установено знанието у последните, че извършеното правно действие уврежда кредитора.

По възражението, направено в отговора на исковата молба, че е разпореждането не е безвъзмездно, тъй като ответникът А.Ц. е поел насрещни задължения, както и че не е извършено с цел да увреди кредитора, съдът намира следното:

Представеният по делото нотариален акт се ползва с материална доказателствена сила, че на 27.02.2019 г. ответникът М.Й. е дарила на ответника А.Ц. описания недвижим имот. Обстоятелството, че със същия нотариален акт е учредено вещно право на ползване на дарителката, не променя безвъзмездния характер на разпореждането, тъй като право на собственост е прехвърлено без насрещна престация. С оглед безвъзмездния характер на разпореждането, по аргумент за противното от разпоредбата на чл. 135, ал. 1, изр. 2 ЗЗД, наличието на знание у третото договарящо лице, респ. целта, с която е сключена сделката от него, е правно ирелевантно.

По възражението, че към датата на дарението длъжникът не е знаел, че уврежда

кредитора, тъй като окончателните решения не се връчват на страните, съдът намира следното:

Ответникът М.Й. знае, че има кредитор от момента на възникване на облигационното правоотношение между страните, а именно – от извършване на деянието, за което е образувано наказателното производство. От приложеното за послужване н.ч.х.д. № 959/2018 г. на РС-Перник се установява, че същата е знаела за образуваното наказателно производство от получаване на призовката за насроченото открито съдебно заседание на 28.06.2018 г., както и за съдържанието на присъдата, обявена в открито съдебно заседание на 23.10.2018 г., с която общият размер на задължението ѝ към ищеца е определено на 1212,00 лв. /700,00 лв. – обезщетение за неимуществени вреди и 512,00 лв. – разноски/. Въззивното производство е образувано по нейна жалба и тя се е явила в проведеното на 30.01.2019 г. открито съдебно заседание, в което съдът е обявил, че ще се произнесе с решение в срок, постановено на 06.02.2019 г. Следователно към датата на извършване на разпоредителната сделка – 27.02.2019 г., длъжникът е знаел, че има кредитор, както и че намалява имуществото си, поради което обстоятелството, че крайният съдебен акт не ѝ е връчен, е ирелевантно.

Неоснователно е и възражението, че имуществото, предмет на сделката, многократно надхвърля вземането на ищеца, тъй като съгласно чл. 133 ЗЗД цялото имущество на длъжника служи за удовлетворение на неговите кредитори, независимо от размера на вземането. Ирелевантно е и дали за вземането е издаден изпълнителен лист и образувано ли е изпълнително дело за събирането му.

Относно възражението, че обявяването на сделката за недействителна противоречи на морала, тъй като ще доведе до неоправдана намеса в договорните отношения между страните, следва да се отбележи, че последиците от уважаването на иска по чл. 135 ЗЗД се изразяват в това, че атакуваното действие – увреждащата сделка – остава действителна за страните по нея /прехвърлител и приобретател/, но се счита за недействителна /т.е. за нестаналя/ по отношение на кредитора ищец – и той може да насочи изпълнението за удовлетворяване на вземането си към прехвърленото имущество, макар че то е преминало в патримониума на приобретателя. Чрез предявяването на иска се упражнява едно потестативно право – кредиторът да се удовлетвори от сумата, получена на публична продажба при принудително изпълнение върху вещта, обект на договора между длъжника и неговия съконтрагент. Последният понася санкцията да търпи изпълнение срещу нея за чужд дълг, ако е бил недобросъвестен при възмездното ѝ придобиване – действал е със знанието, че сделката е увреждаща – чл.135 ал.1 предл.2 ЗЗД, или ако е придобил вещта безвъзмездно; ако иска да се освободи от изпълнението, той може да плати на кредитора, погасявайки задължението на праводателя си, като след това търси възмездяване от него /Тълкувателно решение №.5/29.12.2014 по тълк. д.№.5/13, ОСГТК на ВКС/. С оглед изложеното, направеното в посочения смисъл възражение е неоснователно.

По възражението за прихващане, направено от ответника М.Й., съдът намира следното:

Тъй като с иска по чл. 135 ЗЗД кредиторът упражнява правото си да обяви сключената

от длъжника сделка за относително недействителна, а не присъждане на парично вземане, не е налице основание за извършване на съдебно прихващане с вземането на ответника за неимуществени вреди. Разгледано като материалноправно възражение за прихващане, с което ответникът заявява, че погасява кредиторското вземане със свое вземане до размера на по-малкото, съдът намира същото за неоснователно. За да настъпи погасителният ефект на прихващането вземането на прихващания (активно вземане) трябва да бъде еднородно, но също така изискуемо и ликвидно - установено по основание и размер. В случая вземането на ответника за неимуществени вреди е предмет на производството по отделения насрещен иск, поради което направеното изявление няма погасителен ефект.

По изложените съображения, съдът достига до извод, че предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

Предвид изхода на спора, съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право да му бъдат присъдени направените разноски за производството. Съобразно представения списък и доказателства, ищецът е направил такива за държавна такса в размер на 211,30 лв., такса за вписване на исковата молба – 21,13 лв., такси за издаване на съдебни удостоверения - 10,00 лв., и адвокатско възнаграждение в размер на 350,00 лв., т.е. общо 592,43 лв. С оглед изложеното, всеки от ответниците следва да бъде осъден да му заплати сума от по 296,21 лв.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН по отношение на Г. Б. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. ***** договорът за дарение, сключен между М. АС. Й., ЕГН *****, като дарител, и АЛ. Г. ЦВ., ЕГН *****, като дарен, обективизиран в Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 86, том I, рег. № 1894, дело № 80/2019 г., на нотариус *****, вписан в Служба по вписванията при РС-Перник с вх. рег. № 787, дв.вх.рег.№ 775 от 27.02.2019 г., акт № 139, т. 3, дело № 332/2019 г., на: ½ ид.ч. от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор № *** по КККР на гр. Перник, одобрени със Заповед № РД-18-91 от 13.10.2008 г. с площ от 340 кв.м., находящ се в землището на град ***** „*****“ № 17, с трайно предназначение на територията: урбанизирана, с начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 м./, при граници /съседи/, поземлен имот с идентификатор № ***, поземлен имот с идентификатор № *****, поземлен имот с идентификатор № *****, поземлен имот с идентификатор № ***, с номер по предходен план 6064, квартал 25, парцел II, заедно с целия ВТОРИ ЕТАЖ и ½ ид.ч. от СУТЕРЕНА, от общите части на сградата и от правото на строеж на масивната жилищна сграда, състояща се от сутерен и два етажа – сграда с идентификатор № ***.1 със застроена площ 76 кв.м., брой етажи 2, с предназначение: жилищна сграда-еднофамилна, като сделката е извършена при запазено

вещно право на ползване на Л.С.С., ЕГН *****, и на дарителката М. АС. Й., ЕГН *****, и с условията АЛ. Г. ЦВ., ЕГН *****, да не прехвърля недвижимия имот, предмет на нотариалния акт, чрез каквато и да било правна сделка и да го обременява с тежести, без писменото съгласие с нотариално заверени подписи на майка си М. АС. Й., ЕГН *****, и сестра си Р.Г.Ц..а, ЕГН *****, докато са живи, на основание **чл. 135, ал. 1 ЗЗД.**

ОСЪЖДА М. АС. Й., ЕГН *****, с адрес: гр. ***** „****“ № 17, **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. Б. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. ***** **сумата 296,21 лв. /двеста деветдесет и шест лева и двадесет и една стотинки/ - разноски за производството по делото, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.**

ОСЪЖДА АЛ. Г. ЦВ., ЕГН *****, с адрес: гр. ***** „****“ № 17, **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. Б. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. ***** **сумата 296,21 лв. /двеста деветдесет и шест лева и двадесет и една стотинки/ - разноски за производството по делото, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.**

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____